



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: N. H. N.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2025 č. j. OAM-957/BA-BA01-VL15-
PŘZ-2025, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o propuštění ze zajištění a o znovu posouzení podmínek zajištění ve smyslu § 46a odst. 10 zákona č. 325/1999 Sb., o Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

azyly, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azyly) tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azyly nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Dobu trvání jeho zajištění žalovaný opětovně stanovil podle § 46a odst. 5 zákona o azyly do 14. 12. 2025. Žalobce namítal, že v jeho případě lze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azyly. Zdržoval by se v bytě, který je v jeho vlastnictví na adrese „X“. Tam bude pro správní orgán možné jej kdykoli kontaktovat. Žalobce žalovanému vytkl, že možností uložení alternativy se zabýval v napadeném rozhodnutí pouze obecně a formalisticky, přičemž odůvodnění rozhodnutí vykazuje znaky mechanického přebírání a šablonovitosti. Žalobce poukázal na to, že nikdy nemařil rozhodnutí správního orgánu ve věci pobytu a zavázal se, že bude se správním orgánem řádně spolupracovat a dostaví se na předvolání či výzvu. V žalobě ujišťoval, že jeho cílem je vést řádný a klidný život na území České republiky, respektovat její právní řád a přispívat k dodržování všech povinností, které mu vyplývají z právního postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Dále uvedl, že po celý čas se správním orgánem spolupracuje, žalovanému sdělil jméno a příjmení, datum a místo narození, místo trvalého pobytu, státní příslušnost. Při zadržení nekladl žádný odpor, na kladené otázky při pohovoru odpovídal pravdivě a celkově během celého řízení v rámci svých značně omezených možností poskytoval součinnost. Pokud tedy žalovaný tak lpí na jeho nezákonném vstupu a pobytu na území České republiky, pak by obdobným způsobem měl zohlednit také skutečnost, že s žalovaným v dobré víře plně spolupracoval. To však žalovaný neučinil. V rozhodnutí o zajištění nevzal v potaz ani tu skutečnost, že s manželkou měl ve společném jmění byt na adrese X (číslo nemovitosti žalobce neoznačil). Po smrti manželky se stal výlučným vlastníkem nemovitosti. Vzhledem k tomu, že s manželkou neměli děti, musí se o nemovitost starat sám, neboť nemá na koho jiného se obrátit. Dále uvedl, že je mu již 63 let, jeho zdravotní stav není dobrý, během pobytu v zařízení pro zajištění cizinců došlo ke znatelnému zhoršení zdravotního stavu. Z těchto důvodů by jeho další pobyt v zařízení mohl představovat vážné riziko pro jeho zdraví.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož citoval, stejně tak na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž také citoval. Žalovaný zdůraznil pobytovou historii žalobce, nerespektování právních předpisů České republiky, poukázal také na to, že žalobce na území České republiky v minulosti páchal trestnou drogovou činností, za což byl odsouzen ke 3 letům odnětí svobody, přičemž ani jeho nejasná finanční situace, kdy navíc v České republice v současné době nemůže ani pracovat, nenavozuje jistotu v plnění všech jeho povinností spojených se zvláštním opatřením, např. povinnost pravidelně dojíždět a hlásit se ministerstvu ve smyslu § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azyly. Dle žalovaného žalobce neuvedl žádné argumenty, které by představovaly alespoň nějakou indicii pro závěr, že by zvláštní opatření skutečně dodržoval. Žalobce v České republice o mezinárodní ochranu požádal v zařízení pro zajištění cizinců poté, co byl zajištěn a stál před reálnou hrozbou správního vyhoštění.
3. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azyly, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.

4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 20. 8. 2025 č. j. KRPA-263096-12/ČJ-2025-000022-ZSV byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění. Důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že dne 20. 8. 2025 byla kontrolována jeho totožnost u vstupu do metra v Praze a žalobce předložil neplatný cestovní doklad VNM č. X. Platnost dokladu byla do 29. 8. 2021. V dokladu nebyl vylepen žádný vízový štítek, který by prokazoval oprávněnost pobytu žalobce. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, čímž vzniklo podezření, že se nachází na území České republiky neoprávněně. Rovněž mu bylo uloženo správní vyhoštění z členských států EU na dobu 5 let rozhodnutím ze dne 21. 8. 2025 č. j. KRPA-263096-26/ČJ-2025-000022-ZSV.
5. V policejním protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 20. 8. 2025 žalobce jiného uvedl, že v České republice měl povolený trvalý pobyt od r. 1991. V roce 2015 byl trvalý pobyt zrušen, jelikož spáchal úmyslný trestný čin, obchodoval s drogami. Tři roky byl ve výkonu trestu, propuštěn byl v r. 2016. Do Vietnamu nevycestoval. Je si vědom toho, že pobývá na území České republiky neoprávněně. Vycestovat nechce, přeje si žít a pracovat v České republice. Jeho cestovní pas pozbyl platnosti 29. 8. 2021. O vydání nového cestovního pasu nežádal, na území České republiky bydlí v Chebu na různých adresách, nemá žádnou nájemní smlouvu a není nikde kontaktní. V Praze se nacházel z důvodu práce. V České republice pracoval jako pomocný pracovník bez povolení k zaměstnání. Nikoho z rodiny zde nemá, nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, nemá zde žádný majetek, pohledávky ani závazky, otec a sourozenci žijí ve Vietnamu. Ke svému rodinnému stavu sdělil, že je bezdětný, vdovec, jeho manželka zemřela v r. 2007. O mezinárodní ochranu v České republice ani nikde jinde v EU nežádal. Prohlásil, že vycestování do Vietnamu mu nic nebrání, nic mu tam nehrozí, je to pro něho bezpečná země.
6. Rozhodnutím ze dne 21. 8. 2025 č. j. KRPA-263096-26/ČJ-2025-000022-ZSV byl žalobce vyhoštěn dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců na dobu 5 let.
7. Ze správního spisu se rovněž podává, že žalobce byl na území České republiky dvakrát pravomocně odsouzen, naposledy Okresním soudem ve Znojmě v r. 2014, kdy byl odsouzen k trestu odnětí svobody na 3 roky za nedovolenou výrobu a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy.
8. Dne 27. 8. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, v níž neuvedl žádné důvody. Dne 28. 8. 2025 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. OAM-957/BA-BA01-BA06-Z-2025 o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a dobu trvání zajištění stanovil do 14. 12. 2025. Žalovaný vycházel z výše uvedených zjištění, z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie České republiky, posoudil všechny skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území České republiky, relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu. Žalovaný učinil závěr, že žalobce v České republice pobýval dlouhodobě minimálně od r. 1991. Do r. 2015 zde měl udělený trvalý pobyt, o který přišel z důvodu trestné činnosti. Neoprávněného pobytu si byl přitom vědom dle jeho slov, neučinil však žádné kroky k jeho legalizaci a pokud by ho nezadržela policejní hlídka, zjevně by ve svém nelegálním pobytu pokračoval a svou situaci nijak neřešil. Na území České republiky spáchal trestnou činnost drogového charakteru, v důsledku čehož Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

byl pravomocně odsouzen, ztratil zde povolení k pobytu, což osvětluje jeho postoj k právnímu řádu České republiky a dodržování jeho povinností. Bylo mu uloženo správní vyhoštění na dobu 5 let z důvodu pobývání na území České republiky bez platného povolení k pobytu a bez platného cestovního dokladu. Před zajištěním nikdy nežádal o mezinárodní ochranu, přestože mu v tom objektivně nic nebránilo. Neuvedl žádné objektivní překážky k vycestování do vlasti. Cestovním dokladem nedisponuje, poté, co cestovní doklad v r. 2021 pozbyl platnosti, se ani nepokusil si nový náhradní cestovní doklad zajistit. Žalovaný dále učinil závěr, že žalobce nemá nikde nahlášenou adresu, v České republice bydlí v Chebu na různých adresách a nedisponuje ani nájemní smlouvou. Na území České republiky tedy není kontaktní, není možné mu kamkoliv cokoliv doručovat nebo ověřit jeho adresu. Žalovaný rovněž poukázal na to, že žalobce kromě nelegálního pobytu rovněž vykonával na území České republiky nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území České republiky. Žalovaný dospěl k závěru, že vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je zřejmé, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal pouze s cílem oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci jeho správního vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou. Pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám by tento krok v České republice nikdy neučinil. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost. Žalobce však žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až v souvislosti se svým zajištěním Policií ČR v zařízení pro zajištění cizinců, byť tak mohl během svého pobytu na území České republiky učinit již dříve. Podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou jakkoli zmařit nucený návrat do vlasti. Žalovaný poznamenal, že sám žalobce ostatně deklaroval, že ve Vietnamu není ohrožen na životě a je to pro něho bezpečná země.

9. V uvedeném rozhodnutí žalovaný rovněž posoudil, zda v případě žalobce lze uložit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nelegálním pobytem, nelegálním výkonem zaměstnání, spácháním trestné činnosti, jasně vyjádřil nulový respekt k dodržování právních předpisů České republiky a nelze oprávněně očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska by se na jeho jednání cokoliv změnilo a zůstal by správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného vycestování z České republiky v případě jejího zamítnutí. V daných souvislostech poukázal také na to, že žalobce na území České republiky nemá žádné rodinné ani jiné vazby, není v České republice nikde hlášen k pobytu, bydlí v Chebu na různých místech, dle jeho vlastních slov není nikde kontaktní, je zjevné, že není možné jej spolehlivě na jakékoliv adrese kontaktovat a předpokládat, že se na ní skutečně bude zdržovat. Argumentoval rovněž tím, že žalobce nemá v České republice ani jiné vazby, majetek, či závazky nebo pohledávky, nemá peníze na vycestování ani nikoho, kdo by za něj složil finanční záruku. Poznamenal, že žalobce sám jako účastník správního řízení vypověděl, že má u sebe pouze 400 Kč a peníze na vycestování nemá.
10. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné

důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

11. Podle ust. § 46a odst. 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění. Žádost o propuštění je žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.
12. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutí ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
13. Z výše citovaného ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyplývá, že pro zajištění podle uvedeného ustanovení je nutné kumulativní splnění následujících podmínek: 1) nemožnost účinného uplatnění zvláštních opatření, 2) podání žádosti o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců a 3) účelovost žádosti. Všechny tyto podmínky byly v posuzované věci splněny. Ze soudní judikatury plyne, že pojem „účinné uplatnění“ zvláštních opatření je nutno chápat jako stav, kdy je zvláštní opatření schopno plnit svůj účel. Tento účel vymezil zákonodárce v ust. § 47 odst. 2 zákona o azylu, v němž je uvedeno, že ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Z tohoto ustanovení je zřejmé, že účelem zvláštních opatření je zajistit zdárný průběh řízení tím, že se zabezpečí účast žadatele. Soud zastává názor, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečné míře vypořádal s posouzením otázky trvání důvodů pro zajištění žalobce a s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že v tomto směru se v situaci žalobce nezměnilo naprosto nic, co by vedlo správní orgán ke změně jeho závěru vyjádřeného v rozhodnutí o zajištění žalobce č. j. OAM-957/BA-BA01-BA06-Z-2025. Jedná se o rozhodnutí pravomocné, proti němuž žalobce nebrojil. Tvrdil-li žalobce, že má zajištěno ubytování v Brně v bytě, který je jeho vlastnictvím, pak je třeba poznamenat, že jednak žalobce uvedl adresu neúplně bez čísla popisného nemovitosti a své tvrzení o údajném vlastnictví bytu ničím ani neosvědčil, jednak ještě 20. 8. 2025, kdy byl orgány policie vyslechnut jako účastník správního řízení na otázky správního orgánu, zda vlastní v České republice byt nebo jinou nemovitost, odpověděl záporně, řekl, že v České republice nemá žádný majetek, bydlí v Chebu na různých adresách. V minulosti měl v Chebu pronajatý byt, v současné době nikoli a bydlí tam, kde pracuje. V Praze pobýval z důvodu práce. Dle názoru soudu i kdyby žalobce minimálně osvědčil, že je vlastníkem bytu na území České republiky, nejedná se o okolnost, která by mohla vést ke změně závěrů správního orgánu plynoucích

z rozhodnutí o zajištění, a to právě s ohledem na předchozí chování žalobce. Žalobce dlouhodobě pobýval na území České republiky a pracoval zde vědomě nelegálně. Poté, v r. 2015 mu bylo pobytové oprávnění zrušeno, jelikož spáchal úmyslný trestný čin, nevycestoval. Soud sdílí názor žalovaného, že nelze oprávněně očekávat, že by se na jednání žalobce cokoli změnilo a byl by správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného vycestování z České republiky v případě zamítnutí žádosti. Žalobce o mezinárodní ochranu požádal až poté, co byl zajištěn a bylo mu uloženo správní vyhoštění. Nadále zde není žádná záruka, že by žalobce plnil všechny povinnosti spojené se zvláštním opatřením a se správními orgány spolupracoval. Stále existuje dle názoru soudu nebezpečí, že se bude vyhýbat kontaktu s orgány veřejné moci a nebude respektovat své právní povinnosti, ačkoliv formálně deklaruje něco jiného. Soud souhlasí rovněž se závěrem žalovaného, že nebyly zjištěny ani žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že žalobce je zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Tvrdil-li žalobce v žalobě, že jeho zdravotní stav není dobrý a zhoršil se během pobytu v zařízení pro zajištění cizinců, a že z těchto důvodů by jeho další pobyt v detenčním zařízení mohl představovat vážné riziko pro jeho zdraví, považuje soud uvedená ničím nedoložená tvrzení žalobce za účelová a soud jim neuvěřil. Ze všech výše uvedených důvodů žalovaný nepochybil, pokud dospěl k závěru, že se okolnosti případu žalobce od vydání rozhodnutí o zajištění nezměnily, nevyužil některé z mírnějších opatření dle § 46 odst. 1 zákona o azylu a nevyhověl žádosti žalobce o propuštění ze zajištění.

14. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 25. 11. 2025

Mgr. Jarmila Úředníčková

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.